

РЕШЕНИЕ

№ 7342

гр. София, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 14.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **6257** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба от „Ди Гипс България“ ООД – [населено място], представлявано от Б. Т. Д. чрез адвокат Р. С. срещу Акт за прихващане и възстановяване /А./ № П-22220223018927-004-001/07.02.2023г., издаден от Р. А. В., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 542/28.04.2023г., издадено от Директор на Дирекция "ОДОП" С.. Жалбоподателят навежда доводи за незаконосъобразност на оспорения А., като постановен при съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон. Сочи, че в резултат на приложението на разпоредбата на чл. 131 от ЗДДС за него, в качеството му на заложен кредитор, е възникнало задължение за заплащане на дължим ДДС в размер на 120 200,00 лв., като внасянето на спорната сума е било предназначено именно за погасяване на това задължение. Излага, че от представените доказателства е видно действителното заплащане на дължимата сума, но с посочване на ЕИК на задължено лице „Симеон 73“ ООД, поради което заплатената сума погрешно е отнесена за погасяване задълженията на трето дружество, без да е налице неговата воля за това. Счита, че доколкото спорната сума не е била използвана за погасяване задълженията на жалбоподателя, то същата се явява недължимо внесена. Намира за неприложима разпоредбата на чл. 180 от ДОПК, тъй като случаят не се припокрива с нито една от изброените в цитираната разпоредба хипотези. Моли за отмяна на оспорения А. и постановяване на нов такъв, с който спорната сума да бъде върната

и/или прихваната.

В съдебно заседание, жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата и моли да бъде отменено обжалвания А.. Претендира за присъждане на сторените съдебни разноси съгласно представен списък.

Ответникът по жалбата – директорът на Дирекция "ОДОП" при ЦУ на НАП С., чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна. Моли за заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Във връзка с постъпило Искане за прихващане или възстановяване по реда на чл. 129 от ДОПК, с вх. №70-00-32/11.01.2023 г. е издадена Резолюция за извършване на проверка (Р.) №П-22220223018927-ОРП-001/24.01.2023г., издадена от А. Д. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., е възложено извършване на проверка по прихващане и/или възстановяване на ДДС на „Ди Гипс България“ ООД за данъчните периоди: от 01.12.2022г. до 31.12.2022г. С Р. е определен органът по приходите, който следва да извърши проверката – Р. А. В., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., както и срокът за приключването ѝ – 09.02.2023 г.

При проверката е установено, че „Ди Гипс България“ ООД е вписано в Търговския регистър на 02.11.2009г. и регистрирано по реда на ЗДДС, считано от 19.11.2009г. Основната дейност на търговеца е свързана с извършване на строително-ремонтна и монтажна дейност, доставка на строителни материали и суровини, вътрешнотърговска и външнотърговска дейност със строителни материали. Дружеството внася строителни материали от Италия, А., Турция и Република С. М. и ги продава на едро на фирми във България. Провереният орган по приходите е направил констатации относно стопанисваните от дружеството обекти, притежаваните ДМА, начините на финансиране на дейността, наетите лица, формата и организацията на счетоводната отчетност.

С оглед установяване наличието/липсата на основания за извършване на прихващане или възстановяване на претендирания ДДС за възстановяване в размер на 120 200,00 лв., в хода на проверката е изготвено и връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) №П-22220223018927-040-001/24.01.2023г. В отговор „Ди Гипс България“ ООД е представило документи по електронен път.

Извършена е проверка в регистрите на НАП за установяване на относима към проверяваното лице информация.

След анализ на събраните данни и доказателства е констатирано, че между „Ди Гипс България“ ООД и „Симеон 73“ ООД, ЕИК[ЕИК] е сключен договор за особен залог върху движими вещи №655-Б/15.08.2018г. По силата на същия, залогодателят „Симеон 73“ ООД е предоставил като обезпечение в полза на „Ди Гипс България“ ООД имущество, в т.ч.: машина за армоскелети MER GAM 1500 HS; отрезна машина за арматурна заготовка MER SYMTEX LINE 28; изправна машина за арматурна заготовка MER FORMAT 14 H.S. и отрезна машина за арматурна заготовка MER MINI SYNTAX 16 H.S, находящо се в арматурен двор на „Симеон 73“ ООД в [населено място], район „Л.“, [улица].

По информация на проверявания субект, през 2020г. в Централния регистър на

особените залози (ЦРОЗ) е вписано пристъпване към изпълнение с регистрационен №2020012401708 за цялото изискуемо вземане с насочено изпълнение срещу цялото заложено имущество, описано в договора за особен залог.

На 14.12.2022г. „Ди Гипс България“ ООД, в качеството на заложен кредитор, е провело продажба по реда на Закона за особените залози (ЗОЗ) на заложеното имущество, в резултат на която „Бомини“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] е обявено за купувач на заложените машини. За продажбата на движимите вещи, заложен в полза на „Ди Гипс България“ ООД е съставен протокол за проведена продажба по реда на ЗОЗ от 14.12.2022 г.

Купувачът „Бомини“ ЕООД е превел дължимата сума в общ размер на 721 200,00 лв., с включен ДДС, по сметка на депозитаря адв. Н. Д. Ц. в „Уникредит Булбанк“ АД.

След получаване на сумата от депозитаря и в съответствие с разпоредбата на чл. 131, ал. 1, т. 2 от ЗДДС е съставен и подписан протокол №1/21.12.2022г.

„Ди Гипс България“ ООД е подало Уведомление за извършена продажба, администрирано в ТД на НАП С. с вх. №22000224981978/22.12.2022г., с което компетентната териториална дирекция на НАП, в която е регистриран собственикът на машините е уведомена за извършената продажба.

На 22.12.2022г. „Ди Гипс България“ ООД е направило превод на сума в размер на 120 200,00 лв. по сметка на ТД на НАП С. с вписано основание „ДДС по протокол 1 от 21.12.2022 г. по чл. 83 от ППЗДДС“. Като наредител в платежния документ е посочен „Ди Гипс България“ ООД, а като задължено лице – собственикът на машините „Симеон 73“ ООД, ЕИК[ЕИК]. При тези данни, плащането в размер на 120 200,00 лв. е отразено като постъпление в данъчно-осигурителната сметка на „Симеон 73“ ООД и не е отнесено за погасяване на задължение на „Ди Гипс България“ ООД.

При извършената проверка органът по приходите е установил, че по сметката на проверявания субект не е постъпила сума в размер на 120 200,00 лв., която да се явява недължимо внесена и да подлежи на възстановяване по реда на чл. 129, ал. 1 от ДОПК. В тази връзка с процесния А. е отказано прихващане/възстановяване на претендираната от „Ди Гипс България“ ООД сума.

А. е оспорен по реда на чл. 152 и следващите от ДОПК пред директора на ДОДОП – С., във връзка с която е постановено Решение № 542/28.04.2023г., с което е потвърден. А. е оспорен по съдебен ред с жалба вх. № 53-04-322/10.05.2023г., подадена чрез ДОДОП – С. до АССГ. Жалбата е депозирана в срока по чл.156, ал.1 от ДОПК, от активно процесуално легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване акт и след изчерпване на задължителния административен ред за обжалване, с оглед на което, съдът приема, че правото на жалба е надлежно упражнено и депозираната жалба като редовна и допустима подлежи на разглеждане по същество.

С оглед изясняване на делото от фактическа страна е допусната и приета, без оспорване от страните, съдебно-счетоводна експертиза /ССЕ/, изготвена от Д. С.. Според вещото лице на 22.12.2022г. в данъчно осигурителната сметка на „Ди Гипс България“ ООД е отразено възникнало задължение, вследствие осъществена продажба по реда на ЗОЗ на заложените вещи от „Симеон 73“ ООД, съгласно уведомление за извършена продажба по чл.131 от ЗДДС с вх № 2200024981978 / 22.12.2022г. в размер 120 200,00лв.

На 22.12.2022г. е нареден банков превод от „Ди Гипс България“ ООД по сметка на ТД на НАП С. в размер 120 200,00 лв с референция №[ЕИК], но не са погасени задължения на „Ди Гипс България“ ООД вследствие направеното плащане, защото в

платежното нареждане е отразено задължено лице „Симеон 73“ ООД с ЕИК[ЕИК], основание е вписано коректно - ДДС по протокол 1 от 21.12.2022г. по чл. 83 от ППЗДДС.

На 22.02.2023г. в данъчно осигурителната сметка на „Ди Гипс България“ ООД е постъпила сума от 133 320.69 лв., с част от която е погасено възникналото задължение вследствие осъществена продажба по реда на ЗОЗ на заложените вещи от „Симеон 73“ ООД, съгласно уведомление за извършена продажба по чл.131 от ЗДДС с вх № 2200024981978 / 22.12.2022г., а именно остатъка от 110640.05 лв.

По искане на жалбоподателя е разпитана качеството на свидетел по делото М. С. К., която заявява, че работи във фирмата, която обслужва счетоводно „Ди Гипс България“ ООД. Свидетелката сочи, че именно тя е изготвила платежния документ за ДДС по указания на адвоката, който е придвижвал продажбата по реда на ЗОЗ.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Оспореният акт за прихващане или възстановяване е издаден от компетентен орган. Спазена е предвидената в закона писмена форма, като са налични фактическите и правни основания за издаването му. При издаването на индивидуалния административен акт не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Съдът намира, че оспореният А. е постановен в нарушение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл.128 ал.1 от ДОПК недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите. А съгласно чл.129 ал.4 пр.1 от ДОПК след извършване на прихващането се връща на лицето по посочена от него банкова или друга платежна сметка.

Видно от горепосочените разпоредби една от хипотезите за прилагане на процедурата за прихващане и възстановяване по реда на чл.128 и сл. ДОПК е наличие на „недължимо платени суми“.

Спорът е дали сумата платена на 22.12.2022г. е „недължимо платена“ доколкото с нея са погасени чужди публични задължения.

Аргументите на издателя на оспореното А., за да не възстанови сумата и да не я счита за недължимо платена, са свързани с факта, че в данъчно-осигурителната сметка на „Ди Гипс България“ ООД липсват недължимо платени суми, тъй като плащането на сумата от 120 200 лв. не е отразено „по сметката на дружеството“. Проверката е извършена от лицето издало А.. По делото липсва удостоверение по смисъла на чл.87 ал.6 от ДОПК. Същевременно данните от данъчно-осигурителната сметка на дружеството се установяват във основа на отразяването на обстоятелствата по чл.87 ал.2 ДОПК. Следователно липсата на данни за определени обстоятелства свидетелства, че определено обстоятелство не е отразено в данъчно-осигурителната сметка на дружеството, а не че същото въобще не съществува, ако за съществуването

му може да се съди от наличието на други доказателства.

Доводите развити в Решението на Директора на Дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП са свързани с приложението на чл.84 ал.1 във вр. с чл.81 ал.1 т.2-4 от ДОПК. В настоящия случай в действителност е посочено ЕИК на друго данъчно-задължено лице, но същевременно е посочено и наименованието на платеща. Следователно в платежния документ от 22.12.2022г. са налице идентификации на 2 задължени лица – тази на платеща и на трето лице „Симеон 73“ ООД. Същевременно в платежния документ е описано основанието на плащането, а то е „ДДС по Протокол 1 от 21.12.2022 г. по чл.83 ППЗДДС“. Това основание е относимо за платеща на сумата, тъй като по отношение на „Симеон 73“ ООД такова задължение не е възниквало. Следователно аргументите на контролния административен орган не са безспорни, тъй като в платежния документ са вписани и данни, с които може да се идентифицира жалбоподателят „Ди Гипс-България“ ООД.

Същевременно от разпита на свидетеля – лицето изготвило платежния документ се установи, че плащането направено на 22.12.2022г. е имало за цел да погаси задължението на „Ди Гипс-България“, възникнало по повод съставен протокол за проведена продан на заложените вещи по реда на ЗОЗ в качеството му на заложен кредитор – една от хипотезите на чл.131 ГПК.

При условие че с това плащане не са погасени задължения на жалбоподателя, то същото се явява недължимо и подлежи на възстановяване. В ДОПК липсва разпоредба, която да указва, че посочването на „задължено лице“ в платежния документ е достатъчно основание да се третира, че съответното плащане погасява задължения на посоченото „задължено лице“ във всички случаи. Д. закон описва конкретните хипотези, в които задълженията на един субект се погасяват от трето лице в т.ч. и не по волята на платеща. Това е разпоредбата на чл.180 ДОПК. Ако не се установи наличието на някоя от хипотезите на чл.180 ДОПК, то следва да се прилагат общите законови разпоредби относно „заплащането на чуждо задължение“. Доколкото ответникът твърди, че е погасено публично задължение на „Симеон 73“ ООД, то следва да се приложи разпоредбата на чл.56 ЗЗД, а именно: „Който поради грешка е изпълнил чуждо задължение, може да иска връщане от кредитора, освен ако последният се е лишил добросъвестно от документа или от обезпечението на задължението“. Не са налице изключенията доколкото документа за направеното плащане съществува, а няма данни да е погасено обезпечено задължение на „Симеон 73“ ООД. Следователно НАП дължи връщане на платеща, доколкото последният е поискал връщане на сумата.

Освен гореизложеното, от събраните по делото доказателства се установява, че е налице двукратно плащане на сумата от 120 200 лв.от страна на жалбоподателя. Безспорно е, че първоначално сумата е платена на 22.12.2022г., като за задължено лице погрешно е посочено „Симеон 73“ ООД, но сумата е платена от банковата сметка на жалбоподателя и е вписано като основание „ДДС по Протокол 1 от 21.12.2022г. по чл.83 ППЗДДС“. От ССЧЕ се установява, че впоследствие „Ди Гипс-България“ ООД повторно е платило задължението на 22.02.2022г., като сумата е част от платени задължения на дружеството на обща стойност 133 320,69 лв. С това плащане, съгласно заключението на вещото лице, е погасено задължението на жалбоподателя възникнало вследствие подаденото Приложение №20 към ППЗДДС с вх. №22000224981978 от 22.12.2022г. Следователно от заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че „Ди Гипс-България“ ООД е

направило плащане на 22.12.2022г. в размер на 120 200 лв. по банковата сметка на НАП, считайки че погасява свое задължение. Налице е хипотезата на „платени суми“ по смисъла на чл.128 ал.1 ДОПК.

Съгласно чл.142 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. /ал.1/ Установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. /ал.2/ От събраните доказателства е видно, че задължението възникнало на 22.12.2022г. поради подаването на Приложение №20 към ППЗДДС - с вх. номер 22000224981978 от 22.12.2022г. е погасено с повторно плащане на 22.02.2023г. Следователно каквото и да е установил административният орган в хода на производството по издаване на А., то не е достоверно към настоящия момент. От една страна – направено е плащане на 22.02.2023г. От друга страна данните в данъчно-осигурителната сметка зависят от направените отразявания в нея. След като плащането от 22.12.2022г. не е отразено в данъчно-осигурителната сметка на „Ди Гипс-България“ ООД, то очевидно няма как да се удостовери, че сумата съществува по тази сметка. Същевременно безспорно е установено, че сумата е постъпила по банковата сметка на НАП. И след като с нея не е погасено съществуващото задължение на платеща, то плащането се явява недължимо.

Предвид горното, съдът намира, че органите по приходите необосновано са отказали прихващане/възстановяване на претендираната от „Ди Гипс България“ ООД сума в размер на 120 200,00 лв., която се явява недължимо внесена и подлежи на възстановяване по реда на чл. 129, ал. 1 от ДОПК. С оглед гореизложеното, жалбата се явява основателна, а А. следва да бъде отменен.

Предвид изхода на спора, искането на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото, съдът намира за основателно съгласно чл.161, ал.1 от ДОПК. В хода на съдебното производство жалбоподателят е направил действителни разноски в размер на 10 050 лева: 50 лева държавна такса, 500 лева възнаграждение за ССЕ, и 9500 лева заплатено адвокатско възнаграждение.

Воден от гореизложеното съдът:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Акт за прихващане и възстановяване № П-22220223018927-004-001/07.02.2023г., потвърден с Решение № 542/28.04.2023г., издадено от Директор на Дирекция "ОДОП" С., с което е отказано прихващане/възстановяване на претендираната от „Ди Гипс България“ ООД сума в размер на 120 200,00 лв.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при ЦУ на НАП да заплати на „Ди Гипс България“ ООД,

ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 3, представлявано от управителя Б. Т. Д., сумата от 10 050 /десет хиляди и петдесет/ лева, представляваща сторените по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: